

Fricz Tamás: Most kell kitartani

2012 január 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Orbán Viktor és a kormány néhány nappal ezelőt kimondta a kulcsszót: az ország érdeke mindennél előbbre való. Előbbre való – s ezt már én teszem hozzá – egy párt, egy kormány érdekénél, előbbre való, mint egy vagy több személy önérzete, büszkesége.

Jó, hogy megtörtént a fordulat a kormány eddig vitt stratégiájában, s a fejletlen helyett az elkerülhetetlen tárgyalás, egyezkedés eszközeit vette elő. Szükség is volt erre, ugyanis egy világ kelt fel ellenünk, hogy megvédje tőlünk modern kori szakrális isteneiket, a bankokat és a vezető pénzügyi köröket – s persze megvédje a vezető nagyhatalmak pozícióit, mert titkon már ezt is féltette.

Mint ahogy Jézus mondta – s erre egy korábbi cikkemben már utaltam –, „legyetek ravaszok, mint a kígyók, s szelídek, mint a galambok”. Most a szent ravaszság ideje jött el; a velünk szembe jövő jéghegyeknek nem neki kell menni, hanem kikerülni azokat, és lavírozni köztük. És ami nagyon fontos: ez nem a céljaink feladását jelenti, hanem a célok eléréséhez legmegfelelőbb eszközök és módszerek megtalálását! Miként a háborúban: ha túlélésben, még hozzá borzasztó nagy túlélésben van az ellen, akkor mit is tesz a bölcs tábornok? Nem indul öngyilkos harcra, hanem visszavonulót fúj, a hátszágban összegyűjti az erőket, a potenciális szövetségeseiket, és stratégiát vált. (Például megtanul visszafelé nyilazni... Ezt tudták valaha valakik, ugye emlékszünk rájuk?) De mindez azért van, hogy céljait elérje, szívósan, ravaszul, okosan, bölcsen, ha kell, szelíden, ám ha kell, és fleg eljön a pillanat, akkor keményen és rettenetes haraggal.

De az utóbbinak most nincs itt az ideje. Most még lehet, hogy a jegybanktörvény ügyében is engedni kell, esetleg más törvények esetében is; ám ez nem azt jelenti, hogyha eljön a megfelelő világpolitikai pillanat, akkor ne kellene visszatérni alapkérdésekre és tabutémákra, mint például a jegybanki függetlenség neoliberais mantrájára. De a dolgok ritmusát meg kell érezni, a helyes arányokat át kell látni.

Annál is inkább, mert úgy vélem, fordulat előtt állunk!

Minden változik, csak a változás nem – mondják az angolok. S különösen így van ez az immáron húsz éve egymásba kapaszkodott világban, ahol napok alatt dől el országok sorsa a számítógépes spekulációk séréjében.

Két dologra utalnék.

Az egyik Ausztria példája. Emlékszünk, hogyan reagált az Európai Unió, amikor 1999 végén, 2000 elején a jobbközép Néppárt kormánykoalícióra lépett a Jörg Haider vezette nemzeti radikális Szabadságpárttal? Irtózatosságra gerjedt, s azzal kürtölte tele a világot, hogy Ausztria letért a demokrácia útjáról, és faszálódik, sőt náciasodik – s tette mindezt akkor, amikor még el sem kezdte a munkáját a jobboldali kormánykoalíció! Tehát előre megmondta, hogy mi fog történni, azaz rendelkezett a jövőbe látás képességével. S ráadásul e prejudikáció alapján gazdasági szankciókat vezettek be Ausztria ellen, emellett pedig olyan hangulatot gerjesztettek a világban, hogy az ország egyszerre elviselhetetlen és szalonképtelen. Mindebben élen járt a számunkra is oly szimpatikus Martin Schulz, az Európai Parlament szociáldemokrata frakciójának vezetője, aki akkor kijelentette: Ausztriába ma már nem illik síelni menni...

Azt hitték sokan akkor, hogy Ausztriának vége, jó néhányan gondolták ezt szervilisen Magyarországon is. Ám mi történt? Schüsselt kancellár megőrizte nyugalmát, sőt, a külügyminiszteri posztra a Szabadságpárt politikusát helyezte, s Ausztria folytatta szokásos kiegyensúlyozott bel- és külpolitikáját. (Hogy most milyen átkokat szórnak ránk, az már egy külön történet.) Az EU pedig, szégyenszemre, szép csendesen visszavonta a szankciókat, és néhány hónap alatt helyreállt Ausztria tekintélye.

Nagyon fontos példa ez: ha ma azt hisszük és érezzük, hogy minket tönkretett a világ, a pénzügyi körök, az EU, az USA és a többiek, akkor tudnunk kell, hogy ebben a világban immáron minden gyökeresen megváltozhat, rövid idő alatt fordulhat meg országok, nemzetek sorsa – de jó irányba is.

S ez a másik dolog, amit kiemelek: a hatás–ellenhatás törvénye. Vegyük észre – amit az európai és globális támadóink nem érzékelnek –, hogy igaz, most legyaláztak bennünket, de már kezdenek felszínre törni azok a hangok, amelyek felismerik, itt igazságtalan pellengérré állítás zajlik. Magyarország példája másokat is figyelmeztethet a világban: legközelebb mi következhetünk. Magyarországból lényegében mártírt csináltak néhány hónap alatt, akárcsak 1956-ban. Ám az '56-os, a világ csodálatát kiváltott ellenállásunk az akkori elnyomó hatalommal szemben kivívta a világ elismerését. És példát adott.

A világ nemcsak pénzügyi és politikai gurukból áll, hanem a velük szemben álló erő sokaságából is, s a mi kitartásunkból sokan meríthetnek. A hatás ellenhatást szül; most kell igazán kitartanunk, s néhány hónap, és megváltozik a rólunk alkotott kép, ebben szinte biztos vagyok. Sőt, most már felelősséggel tartozunk azoknak, akik titkon bíznak bennünk a világban, és szurkolnak nekünk.

Viszont most már tényleg eljött annak az ideje, hogy a Fidesz–KDNP és a kormány észrevegye igazi szövetségését, a nemzeti civil társadalmat, és ne csak akkor használja, amikor éppen kedve szottyán rá.

Nagyon sokan segítenének, de ahhoz végre ki kell nyújtani azt a bizonyos kart, mégpedig ?szintén. Ha a nemzeti civil és polgári tábor megmutatja erejét, annak is híre megy majd szerte a világban, s Obamától Sarkozyig és a pénzügyi gurukig, mindenki látni fogja, hogy ez az ország komolyan gondolja, amit csinál.

„Látjátok ezt a táncot? Halljátok e zenét?”

Fricz Tamás - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyaláatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló